

tager det ærede Medlem fejl, for det ærede Medlem kunde ikke vente noget som helst andet end netop det, der er sket. Hvis vi havde haft til Hensigt at gøre noget andet, saa maatte vi have stillet et Forslag om at føre Sagen tilbage til Folketingets Affattelse, og det maatte have foreligget i Erklæringen for overhovedet at kunne komme frem. Men jeg har motiveret, hvorfor vi overfor den Kendsgerning, der foreligger, ikke har gjort dette, men har taget den Stilling, som vi har taget.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte om det samme Spørgsmaal en Bemærkning, som kunde tyde paa, at han mente, at den Holdning, som vi indtager her, er kommet uventet for Regeringen og dens Parti. Dette er ikke rigtigt, idet den høje Regering har været fuldt bekendt med, at vi mente, at det var rigtigt, at denne Sag prøvedes i alle dens Stadier. Jeg har sagt, at jeg formente, at Regeringen maaske havde valgt sin Taktik under Hensyn til en Viden, som vi ikke er delagtige i, om, at det var frugtesløst. I saa Tilfælde har Regeringen jo taget sin Beslutning ud fra et bestemt Grundlag. Men jeg gør opmærksom paa, at hvis Regeringen ikke har en saadan meget bestemt, fuldkommen officiel Viden, vil man ikke kunne være sikker paa, at der ikke fra Sider i Venstre bliver fremført, at en videre Forhandling af denne Sag maaske kunde have ført til et bedre Resultat end det, som er naaet i Landstinget alene.

Overhovedet er jeg af den Opfattelse, at man bør søge at naa til en Overenskomst i Folketinget, hvis man tilstræber en saadan, og hvis ikke det, der opnaas i Landstinget, i sig selv er tilfredsstillende, saa bør man ikke standse undervejs.

Den Ordning, der blev truffet i Valuta-sagen, adskiller sig fra den, der foreligger i Dag, derved, at man om Valutaordningen kunde sige: den var tilstrækkelig tilfredsstillende for de Partier, der sluttede den, medens den Ordning, der er sluttet i Dag, ikke kan betegnes saaledes. Og de Udtalelser, der er fremført af den højtærede Finansminister og den højtærede Forsvarsminister, viser jo, at de heller ikke betragter Overenskomsten som tilfredsstillende.

Man har gjort de Betragtninger, jeg gjorde gældende overfor Spørgsmaalet om Henvendelsen til visse Embedsmænd, til Genstand for nogen Debat. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Pürschel har sagt, at hvis der var sket noget urigtigt i den Henseende, er Ansvaret derfor den højtærede Forsvarsministers, og

han har jo taget det hele Ansvar paa sig. Jeg skal dog i den Anledning sige, at naar der spørges, og Spørgsmaalene gives videre, er der et Ansvar at fordele mellem to Parter. Overfor den højtærede Forsvarsministers Udtalelse vil jeg kun udtrykke min Tilfredshed med, at han har erklæret, at det, der er foregaaet her, ikke kan danne Skole, og jeg haaber, at det ikke vil faa nogen Efterfølgelse. Thi hvad der er sket her, er, navnlig paa et enkelt Punkt, udenfor, hvad der overhovedet forfatningsmæssig bør ske. Min Sympati for den højtærede Forsvarsminister er overordentlig stor, men min Kærlighed til Forfatningen og dens rimelige Udvikling er dog endnu større.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at den Konflikt, som jeg havde betegnet som latent, efter hans Opfattelse burde begraves ved det, der var sket her i Dag, og han mente, at det vilde blive en Følge af den Omstændighed, at Landstinget har haft Styrke til at vise tilbage, hvad Folketinget har vedtaget. Den Omstændighed, at et Ting viser Styrke, eller hvad der maaske rettere burde benævnes som tilstrækkelig Styrke, afhænger jo ogsaa af den Styrke, der har været til Stede hos den anden Part, og det er jo mulig, at en anden Fremgangsmaade end den, der er valgt i Aar, vilde vise, at Folketinget dog besidder noget mere Styrke, end man skulde tro efter det, vi oplever i denne Time. Jeg er ogsaa af den Anskuelse, at Landstinget ikke vil have Styrke til i det lange Løb at stille sig mod et saa naturligt og saa berettiget Ønske som det, der fandtes udtrykt i det af den højtærede Forsvarsminister stillede Forslag om, at vi i en Overgangstid, indtil Ordningen af 1922's Skæbne er afgjort, skal, saa vidt det er gørligt, ved Afvigelser fra Loven, som selvfølgelig maa lovfæstes paa Finansloven ved Anmærkning eller, hvis det ikke sker paa Finansloven, saa udenfor denne ved Lovgivning og paa anden Maade søge at undlade saadanne Ting, som vilde være overflødige, saafremt Forsvarsordningen af 1922 undergaaer en saadan Ændring, som dette Tings Flertal maatte komme til at udtale Ønsket om. Jeg tror ikke, at Landstinget vil have Styrke til at vise Kravet om, at man i en saadan Overgangstid ikke unyttig udkaster Befolkningens økonomiske Midler, tilbage.

For at kunne begrunde denne Landstings-Styrke siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at Bevillingerne jo ikke blot er to Slags, nemlig de frie Bevillinger og de bundne, men han indfører tillige en tredje Kategori, de Bevillinger, der ikke er *udtrykkelige*